

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.717 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Naar aanleiding van een politiecontrole wordt verzoeker op 6 oktober 2008 aangetroffen in België. Hij beschikt over een document waaruit blijkt dat hij in Frankrijk asiel heeft aangevraagd.

Op 6 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

X - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden :

** Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

** Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omdat verzoeker geen ontvankelijk middel uiteenzet.

2.2. Het middel dat verzoeker uiteenzet, luidt als volgt:

"III.B. Grieven tegen de uitspraak en middelen tot nietigverklaring resp. schorsing

Bij de bestreden beslissing dd. 06.10.2008 heeft de gemachtigde van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken klaar en duidelijk zijn/haar bevoegdheid overschreden.

Dat voor wat betreft verder de toepassing van het art. 7 1ste lid, 1° voormeld, m.n. het verwijt aan het adres van verzoeker dat hij thans in België zou verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, waarbij bijkomend wordt opgemerkt dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, dient benadrukt te worden dat er geen moeilijkheden waren tot identificatie wijl verwerende partij ook niet- hypocriet - moeten voorhouden dat er in casu moeilijkheden tot identificatie cq. verwijdering zouden kunnen bestaan, welke moeilijkheden niet onmiddellijk oplosbaar zouden zijn en welke moeilijkheden bovendien een dgl. maatregel van vrijheidsberoving zouden rechtvaardigen cq. noodzakelijk zouden maken.

Aangezien een dergelijke maatregel van aldus vrijheidsberoving een beperking is van de fundamentele vrijheid, moeten de drie voorwaarden, zoals vermeld in de artikelen 11, 22, 58 en 59 van de wet van 15 juli 1996 strikt worden geïnterpreteerd (zie o.a. Grondwettelijk Hof, n° 43/98, 22 april 1998).

Het Grondwettelijk Hof onderlijnt daarenboven dat deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.

De essentie en de doelstelling van de wet vereist veeleer dat een aanhouding niet mag neerkomen op een " feitelijk pressiemiddel".

Het aangehaalde motief tot aanhouding of handhaven daarvan kan derhalve niet in overeenstemming worden gebracht met de wet, het EVRM en het begrip " strikt noodzakelijk" zoals voorzien in art. 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 (zie ook raadkamer Luik, 12 februari 1990, J. LM. 5.. 1991 208).

Gelet op hetgeen voorafgaat, staat het aldus vast dat de verwerende partij inzake, ondanks de duidelijke termen van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, én het protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, hun bevoegdheden in casu hebben overschreden.

Zodoende mag elk bevel tot uitwijzing, gevangenneming of terugleiding, dat gebaseerd is op deze verkeerde feitelijke beoordeling, niet worden gehandhaafd en dient een dergelijk bevel aldus te worden vernietigd."

Verzoeker voert aan dat verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan bevoegdheidsoverschrijding omdat zij tot een maatregel van vrijheidsberoving heeft besloten wegens moeilijkheden betreffende de identificatie van verzoeker.

Artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als enig rechtscollege bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De rechtsmacht van de Raad is echter uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52 bis, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Gezien het bevel om het grondgebied te verlaten met vrijheidsberoving te dien einde genomen werd bij toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet is de maatregel tot vrijheidsberoving enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd de wettigheid van een maatregel tot vrijheidsberoving te beoordelen. Het middel is onontvankelijk.

Voor het overige voert verzoeker geen grieven aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de exceptie van verwerende partij gegrond is en het beroep niet ontvankelijk is.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.